

Φωτογραφία: Rober Frank, U.S. 285, New Mexico

Στο δρόμο ξανά

Jack Kerouac

2 Ιουνίου, 1948

Μετά το δείπνο, πέρασε ο Άλεν Γκίνσμπουργκ με το υπόλοιπο χειρόγραφο που, όπως είπε, τελειώνει με τρόπο «μεγαλειώδη και βαθύ». Νομίζει πως τώρα θα γίνω πλούσιος, αλλά ανησυχεί για το τι θα κάνω τα λεφτά – με άλλα λόγια, δεν μπορεί να με φανταστεί με λεφτά (ούτε κι εγώ). Νομίζει πως είμαι πραγματικός Μίσκιν, ο καημένος. Η τρέλα έχει φύγει τώρα πια από τον Άλεν, και τον συμπαθώ ξανά.

3 Ιουνίου, 1948

Ετοίμασα ένα περίπλοκο μαθηματικό μοντέλο που δείχνει με πόση επιμέλεια γράφω και διορθώνω το μυθιστόρημά μου κάθε μέρα. Παραείναι περίπλοκο για να το εξηγήσω, αλλά αρκεί να πω ότι χθες το σκορ μου ήταν 0,246 και μετά από τη σημερινή δουλειά τα στατιστικά μου ανέβηκαν στο 0,306. Το θέμα είναι ότι πρέπει να ανεβάσω κι άλλο το σκορ μου, να γίνω σαν τους πρωταθλητές του μπέιζμπολ, σαν τον Τεντ Γουίλιαμς (που τώρα έχει φτάσει στο 0,392). Αν μπορέσω να τον φτάσω, ο Ιούνιος θα είναι ο τελευταίος μήνας δουλειάς πάνω στο *Η Κωμόπολη και η Πόλη*.

17 Ιουνίου, 1948

Αυτά τα βράδια είμαι τόσο μόνος, θέλω τόσο απελπισμένα μια γυναικεία συντροφιά, που πονάω... και παρόλα αυτά συνεχίζω να δουλεύω. Τις βλέπω που περνάνε απ' έξω και τρελαινομαι. Γιατί συμβαίνει αυτό το πράγμα; Γιατί ένας άντρας που προσπαθεί να κάνει μια σημαντική δουλειά δεν μπορεί ποτέ να βρει μια γυναίκα που θα του χαρίσει την αγάπη της αλλά και το χρόνο; Ένας άνθρωπος σαν εμένα, υγιής, ενεργός σεξουαλικά, να με τσακίζει ο πόθος για οποιοδήποτε όμορφο κορίτσι βλέπω, αλλά να μην μπορώ να κάνω έρωτα τώρα, στα νιάτα μου, και κάθομαι να τις βλέπω που περνάνε αδιάφορα έξω από το παράθυρό μου – που να πάρει και να σηκώσει, δεν είναι δίκαιο αυτό! Αυτή η εμπειρία σίγουρα θα με κάνει πικρόχολο, μα το Θεό! Πήγα για ύπνο με σκορ 0,350.

3 Ιουλίου, 1948

Μεγάλο πάρτι στο Χάρλεμ, στο σπίτι του Άλεν και του Ράσελ Ντέρτζιν. Πέρασα άλλες τρεις μέρες χωρίς φαγητό και σχεδόν χωρίς ύπνο, μόνο έπινα, ιδρώνα κι αλληθώριζα. Υπήρξε ένα κεφάτο κορίτσι που λες κι είχε βγει από τη δεκαετία του είκοσι, κοκκινομάλλα, ταραγμένη, σεξουαλικά ψυχρή (όπως έμαθα). Περπάτησα τρεισήμισι μίλια μέσα στον καύσωνα της 2ης Λεωφόρου μέχρι το «σύγχρονο ιταλικό διαμέρισμά της», όπου βρέθηκα ξαπλωμένος στο πάτωμα και κοιτάζα στο ταβάνι σαν να ονειρευόμουν. Μου φαινόταν σαν να τα είχα ξαναβιώσει όλα αυτά. Υπήρξε μιζέρια και η όμορφη ασχήμια των ανθρώπων και ο [Χέρμπερτ] Χανκ που μου έλεγε ότι είχε δει την Έντι στο Ντιτρόιτ και της είχε πει ότι ακόμη την αγαπούσα. Αγαπώ ακόμη την Έντι; Τη σύζυγο της νιότης μου; Απόψε, έτσι νομίζω. Σ' αυτή την ψευδαίσθηση χαράς δεν υπάρχουν φάροι και κύματα, μόνο ο άνεμος που μπαίνει ορμητικά από το παράθυρο της κουζίνας ένα πρωινό του Οκτώβρη.

17 Αυγούστου, 1948

Ο Μπέιμπ Ρουθ πέθανε χθες, κι αναρωτιέμαι: «Πού είναι ο πατέρας του;», «Ποιος γέννησε αυτόν το γίγαντα;», «Ποιος;», «Πού;», «Τι σκεφτόταν;». Κανείς δεν ξέρει. Ένα αμερικάνικο μυστήριο.

23 Αυγούστου, 1948

Είπα στη μητέρα μου να πάει να μείνει κάτω στο Νότο, μαζί με την οικογένεια, αντί να χαλάει όλο της το χρόνο δουλεύοντας σαν σκλάβο σε εργοστάσια παπουτσιών. Στη Ρωσία δουλεύουν σαν σκλάβοι για το κράτος, εδώ δουλεύουν σαν σκλάβοι για τα έξοδά τους. Οι άνθρωποι πηγαίνουν κάθε μέρα βιαστικά σε ανόητες δουλειές, τους βλέπεις να βήχουν πρωί πρωί στον υπόγειο. Σπαταλούν την ψυχή τους σε πράγματα όπως το «νοίκι», τα «αξιοπρεπή ρούχα», το «υγραέριο», το «ηλεκτρικό», η «ασφάλεια» και συμπεριφέρονται σαν χωριάτες που έχουν μόλις έρθει από τα χωράφια και είναι τρισευτυχισμένοι γιατί μπορούν να αγοράσουν διάφορα μπικλιμπίδια στα μαγαζιά.

Η ζωή μου θα είναι σε ένα αγρόκτημα, όπου θα παράγω εγώ ο ίδιος την τροφή μου. Δε θα κάνω τίποτε – μόνο θα κάθομαι κάτω από ένα δέντρο ενώ οι σοδειές μου θα μεγαλώνουν, θα πίνω σπιτικό κρασί, θα γράφω μυθιστορήματα για να διαπαιδαγωγώ την ψυχή μου, θα παίζω με τα παιδιά μου και θα κοροϊδεύω τους άλλους τους φουκαράδες που θα βήχουν ασταμάτητα. Και πριν καλά καλά το καταλάβουν, θα πηγαίνουν όλοι μαζί με στρατιωτικό βήμα σε κάποιον ολέθριο πόλεμο που θα έχουν κηρύξει οι ηγέτες τους για να κρατήσουν τα προσχήματα. Σκατά στους Ρώσους, σκατά στους Αμερικανούς, σκατά σε όλους.

Έχω άλλο ένα μυθιστόρημα κατά νου –*Στο Δρόμο*– και το σκέφτομαι συνεχώς: δυο τύποι που φτάνουν με στοστόπ μέχρι την Καλιφόρνια, ψάχνοντας κάτι που ποτέ δε βρίσκουν, και τελικά χάνουν τον εαυτό τους στο δρόμο και επιστρέφουν γεμάτοι ελπίδα για κάτι άλλο.

9 Σεπτεμβρίου, 1948

Πήρα μια στερεότυπη επιστολή απόρριψης από τον οίκο Macmillan. Κάθε φορά που γίνεται αυτό το πράγμα οργίζομαι, αλλά αποκτώ όλο και περισσότερη αυτοπεποίθηση, γιατί ξέρω ότι το *Η Κωμόπολη και η Πόλη* είναι σπουδαίο βιβλίο, με τον δικό του, παράξενο, τρόπο. Και

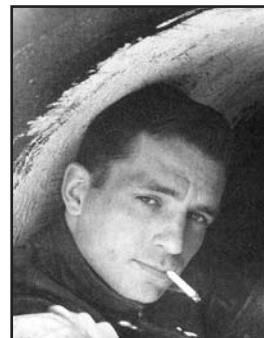
θα καταφέρω να το πουλήσω. Είμαι έτοιμος να δώσω οποιαδήποτε μάχη. Ακόμη κι αν χρειαστεί να πάω να μείνω στο δρόμο και να πεθάνω της πείνας, δε θα μου φύγει από το μυαλό η ιδέα ότι θα έπρεπε να ζήσω από αυτό το βιβλίο: είμαι πεπεισμένος ότι στον κόσμο θα αρέσει, όταν γκρεμιστεί το τείχος που έχουν φτιάξει οι εκδότες, οι κριτικοί και οι επιμελητές. Αυτοί είναι οι εχθροί μου, όχι η «αφάνεια», ούτε η «φτώχεια».

Είναι πια καιρός να αρχίσω να δουλεύω σοβαρά το *Στο Δρόμο*. Για πρώτη φορά εδώ και πολύ καιρό, θέλω να ξεκινήσω μια νέα ζωή.

Μέσα στον επόμενο χρόνο, πρόκειται να μετακομίσουμε στο Κολοράντο – όλη η οικογένεια [ο Κέρουακ, η μητέρα του, η αδελφή του η Νιν και ο σύζυγός της ο Πολ]. Και μέσα στα επόμενα δυο χρόνια θα παντρευτώ μια νεαρή κοπέλα. Ο στόχος μου είναι να γράψω, να βγάλω χρήματα, και να αγοράσω ένα μεγάλο αγρόκτημα με σιτάρι.

4 Ιουλίου, 1949, Ντένβερ

Σήμερα ήταν μια από τις πιο θλιβερές μέρες που έχω ζήσει ποτέ. Τόσο θλιβερή που τα μάτια μου κλώμιασαν. Το πρωί πήγαμε με το αυτοκίνητο τη μαμά στο σταθμό, μαζί με το μωρό [το ανιψάκι του Κέρουακ], που φορούσε μόνο τις πάνες του. Έκανε ζέστη. Οι δρόμοι ήταν θλιβεροί και άδειοι, παρά τη γιορτινή μέρα, και δεν υπήρχαν πυροτεχνήματα. Στο σταθμό, τσουλήσαμε το καροτσάκι του μωρού στο μαρμάρινο δάπεδο. Οι κραυγές του αναμείχθηκαν με το «βρυχηθμό του χρόνου» ψηλά στο θόλο. Έκανα έναν έλεγχο στη βαλίτσα της μητέρας μου, περιμένοντας να με στείλουν να τους πάρω κάτι από το μπαρ, αλλά απλώς καθόμασταν, μέσα στη μελαγχολία. Ο καημένος ο Πολ διάβαζε ένα τεύχος του περιοδικού *Mechanix*. Μετά, ήρθε το τρένο. Τώρα που τα γράφω αυτά, είναι μεσάνυχτα, κι εκείνη βρίσκεται κάπου κοντά στην Όμαχα. Το απόγευμα, ο Πολ, η Νιν, το μωρό κι εγώ προσπαθήσαμε να κάνουμε ένα πικνίκ στη λίμνη Μπέρκλεϊ. Αλλά το μόνο που καταφέραμε ήταν να καθόμαστε, μελαγχολικοί, κάτω από τον γκριζο ουρανό και να τρώμε άνοστα σάντουιτς. Στα πυροτεχνήματα, στο Στάδιο του Πανεπιστημίου του Ντένβερ, πριν σκοτεινιάσει περίμενε ένα μεγάλο πλήθος ανθρώπων μαζί με τα νυσταγμένα παιδιά τους. Αλλά μόλις φάνηκαν οι πρώτες φωτοβολίδες στον ουρανό αυτοί οι θλιμμένοι άνθρωποι άρχισαν να φεύγουν για τα σπίτια τους, πριν τελειώσει το σόου, λες κι ήταν τόσο θλιμμένοι που δεν ήθελαν πια να δουν αυτό για το οποίο περίμεναν τόση ώρα.

Ο Κέρουακ τη δεκαετία του '40

Αύγουστος, 1949

Περπατώ στο σκοτάδι, και κανείς δεν μπορεί να με βοηθήσει παρά μόνο ο τρελός μου εαυτός. Θέλω να επικοινωνήσω με τον Ντοστογιέφσκι στον ουρανό και να ρωτήσω τον Μέλβιλ αν είναι ακόμη αποκαρδιωμένος και τον Γουλφ γιατί άφησε τον εαυτό του να πεθάνει στα τριάντα οκτώ. Δε θέλω να τα παρατήσω. Υπόσχομαι ότι δε θα τα παρατήσω ποτέ, και ότι θα πεθάνω ουρλιάζοντας και γελώντας.

Το παιχνίδι (σόφτμπολ) στο Ντένβερ ήταν καλύτερο από όλη αυτή την αμπελοφιλοσοφία. Μέσα σ' έναν πυρετό θλιμμένης αντίληψης, είδα πέρα από τέτοιου είδους ζήλιες.

Είχα μόλις αποχαιρετήσει τον Ρόμπερτ Ζιρού, που πήρε το αεροπλάνο για Νέα

Υόρκη, και επέστρεψα από το αεροδρόμιο περπατώντας και κάνοντας οτοστόπ μέσα από την πελώρια σκοτεινή πεδιάδα, έναν κόκκο στην επιφάνεια της μελαγχολικής κόκκινης γης. Έφτασα στο φανάρι στη διασταύρωση 27ης και Γουέλτον, στη νέγρικη περιοχή του Ντένβερ.

Με τον Ζιρού, στο Σέντραλ Σίτι, είχα καταλάβει ότι το να είμαι συγγραφέας που έχει εκδώσει βιβλίο θα είναι απλώς άλλη μια θλιβερή ιστορία – όχι ότι σκόπευε να μου δείξει κάτι τέτοιο. Είδα πόσο μελαγχολικός ήταν και κατάλαβα ότι το καλύτερο και το υψηλότερο που μπορεί να προσφέρει ο «κόσμος» ήταν στην πραγματικότητα κενό και άψυχο. Γιατί, άλλωστε, εκείνος είναι ένας σπουδαίος νεοϋορκέζος, πολυπράγμων, επιτυχημένος στα τριάντα πέντε του, ένας διάσημος νεαρός επιμελητής εκδόσεων. Του είπα ότι δεν υπήρχαν «δάφνινα στεφάνια», δηλαδή ότι ο ποιητής δεν έβρισκε καμιά έκσταση

Θέλω να επικοινωνήσω με τον Ντοστογιέφσκι στον ουρανό και να ρωτήσω τον Μέλβιλ αν είναι ακόμη αποκαρδιωμένος και τον Γουλφ γιατί άφησε τον εαυτό του να πεθάνει στα τριάντα οκτώ. Υπόσχομαι ότι δε θα τα παρατήσω ποτέ, και ότι θα πεθάνω ουρλιάζοντας και γελώντας.

στην κοσμική φήμη, ούτε στα πλούτη, ούτε καν στην επιδοκιμασία των κριτικών. Μου απάντησε, πολύ λογικά, ότι το δάφνινο στεφάνι φοριέται μόνο τη στιγμή της συγγραφής.

Αλλά εκείνη τη νύχτα το όνειρό μου για δόξα έγινε γκριζό, γιατί είδα ότι το καλύτερο που είχε να μου προσφέρει ο «λευκός κόσμος»

δεν μου αρκούσε, δεν είχε αρκετή έκσταση, ούτε αρκετή ζωή, ούτε χαρά, ούτε γούστο, ούτε μουσική. Δεν είχε αρκετή νύχτα.

Σταμάτησα σε μια μικρή καλύβα όπου ένας άντρας πουλούσε καυτό κόκκινο τσίλι σε χάρτινα δοχεία. Αγόρασα ένα και το έφαγα καθώς περπατούσα αργά μέσα στους σκοτεινούς, μυστηριώδεις δρόμους. Θα ήθελα να ήμουν νέγρος, ή Μεξικάνος του Ντένβερ, ή ακόμη και Γιαπωνέζος, οτιδήποτε, και όχι ένας λευκός απογοητευμένος από τον «λευκό κόσμο» του. (Και όλη μου τη ζωή είχα λευκές φιλοδοξίες!)

Πέρασα δίπλα από τα σκαλιά και τις βεράντες νέγρικων και μεξικάνικων σπιτιών. Ακούγονταν απαλές φωνές, και που και που φαινόταν το μελαψό πόδι κάποιου μυστηριώδους, αισθησιακού κοριτσιού. Μια ομάδα μαύρων γυναικών πέρασε από κοντά μου, και μια από τις μικρότερες απομακρύνθηκε από τις άλλες, πιο μητρικές, φιγούρες, για να έρθει να μου πει «γεια σου Έντι».

Αλλά εγώ ήξερα καλά ότι δεν είχα την τύχη να είμαι ο Έντι – κάποιος λευκός αγόρι που γούσταρε τα έγχρωμα κορίτσια εδώ κάτω. Ήμουν απλά ο εαυτός μου.

Ήμουν πολύ θλιμμένος –καθώς περπατούσα μέσα στο βιολετί σκοτάδι– και ευχόμουν να μπορούσα να αλλάξω τον κόσμο μου με τον κόσμο των ευτυχημένων, αυθεντικών, εκστατικών νέγων της Αμερικής. Όλα αυτά μου θύμισαν τον Νιλ και τη Λουάν, που είχαν μεγαλώσει εδώ κοντά. Λαχταρούσα να μεταμορφωθώ σε Έντι, σε Νιλ, σε τζαζίστα, σε νέγρο, σε οικοδόμο, σε παίκτη σόφτμπολ, σε οτιδήποτε μέσα σ' αυτούς τους ξέφρενους, σκοτεινούς, βουερούς δρόμους της νύχτας του Ντένβερ – αρκεί να μην ήμουν πια ο κλωμός, δυστυχισμένος και μουντός εαυτός μου.

Στη γωνία 23ης και Γουέλτον, το μεγάλο παιχνίδι σόφτμπολ συνεχιζόταν κάτω από

τους προβολείς και η φωτοχουσία ήταν τόσο μεγάλη που σχεδόν φώτιζε το εσωτερικό της διπλανής δεξαμενής γκαζιού. Τι σκληρή εικόνα! Τώρα νοσταλγούσα το Gas House Kids. Σε κάθε φάση, το πλήθος βρυχιόταν. Οι αλλόκοτοι νεαροί ήρωες, κάθε είδους, λευκοί, έγχρωμοι, Μεξικάνοι, Ινδιάνοι, έπαιζαν με άκρα σοβαρότητα. Ήταν απλώς παιδιά της αλάνας με στολές, ενώ εγώ, στα κολεγιακά μου χρόνια, με τις «λευκές φιλοδοξίες» μου, έπρεπε να είμαι αθλητής επαγγελματικού τύπου. Και μόνο που το σκεφτόμουν μισούσα τον εαυτό μου. Ποτέ στη ζωή μου δεν υπήρξα αρκετά αθώς ώστε να παίξω μπάλα με αυτό τον τρόπο μπροστά στις οικογένειες και τα κορίτσια της γειτονιάς – όχι, έπρεπε να είμαι ένας αλήτης του κολεγίου, να παίζω μπροστά στους συμφοιτητές μου σε στάδια και να μπω σε αδελφότητες, και να φοράω ακριβές φόρμες, αντί για τζιν και μπλουζάκια.

Μερικοί άνθρωποι είναι φτιαγμένοι για να εύχονται να ήταν κάτι άλλο από αυτό που είναι, μόνο και μόνο για να μπορούν να εύχονται και να ξαναεύχονται. Αυτό είναι το δικό μου άστρο. Τι είχα κάνει με τη ζωή μου, γιατί είχα κλείσει τις πόρτες σε αυτού του είδους τις πραγματικές, αγορίστικες, ανθρώπινες χαρές, τι με είχε κάνει να προσπαθώ να είμαι «διαφορετικός» απ' όλα αυτά;

Τώρα ήταν πλέον αργά.

Απομακρύνθηκα περπατώντας προς τους βουβούς κεντρικούς δρόμους του Ντένβερ, προς το τρόλεϊ στη γωνία Κόλφαξ και Μπρόντγουεϊ, όπου είναι το μεγάλο κτίριο του Καπιτωλίου, με τον φωτισμένο θόλο του και το γρασίδι του. Περπάτησα στους άφωτους δρόμους και έφτασα στο σπίτι όπου είχα ξοδέψει τα χίλια μου δολάρια για το τίποτε, και όπου η αδελφή μου και ο γαμπρός μου καθόντουσαν και ανησυχούσαν για τα λεφτά και τη δουλειά και την ασφάλεια και όλα αυτά τα πράγματα στην κουζίνα, η οποία είχε λευκά πλακάκια.

21 Σεπτεμβρίου, 1949, Νέα Υόρκη

Μετά από λίγη δουλειά στο γραφείο, ο Μπομπ Ζιρού κι εγώ φορέσαμε φράκα και πήγαμε στα Ρώσικα Μπαλέτα στο Μετροπόλιταν. Είναι η πιο εξαίσιος από τις τέχνες – όταν βλέπει κανείς μπαλέτο για πρώτη φορά είναι σαν να γνωρίζει έναν παράξενο μικρούλη θάνατο. Όλα μαζί τα κορίτσια μέσα στο γαλάζιο φως μοιάζουν με όραμα. Και μοιάζουν όλα κινεζάκια και ρωσάκια. Με τον Μπομπ επισκεφτήκαμε τον μεγάλο χορευτή Λεόν Ντανιελιάν στο καμαρίνι του. Ο Ντανιελιάν καθόταν σε μια καρέκλα, ο απόλυτος ιμπρεσάριος του μπαλέτου, και έμοιαζε με αρχαίο Τζον Κίνγκσλαντ. Ήταν εκεί και ο Γκορ Βιντάλ με τη μητέρα του. Όλοι λένε «τη συμπαθώ περισσότερο απ' ό,τι συμπαθώ τον Γκορ». Την ομάδα μας αποτελούσαν ο Τζον Κέλι (εκατομμυριούχος των τεχνών και της Γουόλ Στριτ), ο Γκορ Βιντάλ με την κ. Βιντάλ, ο Ντανιελιάν με την αδελφή του, ο Ντον Γκέινορ –που μοιάζει με τον μοχθηρό διανοούμενο που βρίσκεται σε κάθε πάρτι στις βρετανικές ταινίες– και αργότερα ο Τζον Λατούς και ο Μπέρτζες Μέρεντιθ (που έχει πολλή πλάκα).

Ξοδέψαμε 55 δολάρια στο Μπλου Έιντζελ μόνο και μόνο για ποτά και ελαφρύ δείπνο. Την έπεσα στη Γαλλιδούλα του βεστιαρίου και έκλεισα ραντεβού μαζί της. Τη λένε Μπέρθι – υπέροχα. Αλλά απόψε έμαθα ότι πρέπει να αλλάξω τώρα πια – καθώς είμαι τόσο πολύ «σε ζήτηση», είναι αδύνατον να δεχτώ όλες τις προσκλήσεις για γεύμα και εξίσου αδύνατο να προσπαθήσω να επικοινωνήσω με όλο τον κόσμο, όπως έκανα πάντοτε μόνο και μόνο για το κέφι. Τώρα, θα πρέπει να αρχίσω να επιλέγω. Δεν είναι φριχτό;

Φαίνεται πως είμαι απίστευτα αφελής. «Ναι, ναι!», λέω. «Α, ναι, θα σου τηλεφωνήσω!» Και σαν επιστέγασμα, τρέχω πίσω από όποιο όμορφο κορίτσι βρω (με το φράκο μου), κλείνω ραντεβού που συμπίπτουν με ένα σωρό άλλα πράγματα – ένα χάλι μαύρο. Και, τελικά, πηγαίνω σπίτι και κοιμάμαι όλη μέρα. Με θεωρούν τρελό.

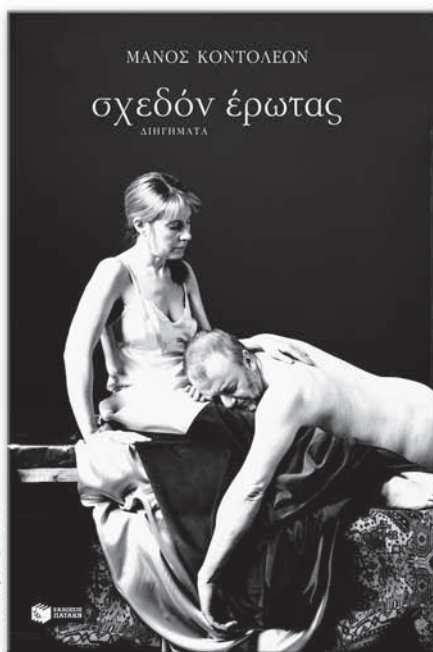
Η Μπέρθι είναι μια καυτή μικρή Παριζιάνα. Θα συναντηθούμε στο Παρίσι. Είναι παντρεμένη με έναν Νεοϋορκέζο και σύντομα θα τον χωρίσει, και έχει κάτι χαριτωμένους μαυρομάτικους ενδοιασμούς που με κάνουν να θέλω να τους καταβροχθίσω.

Κάθε πράγμα στην ώρα του. (δε)

Μετάφραση Γιώργος Κυριαζής

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

168 σελ., 10,50 €

Μάνος Κοντολέων

Σχεδόν έρωτας

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ένα βιβλίο που διερευνά τις σχέσεις των ανθρώπων, του έρωτα και της εξουσίας που ασκεί στις ζωές τους. Λιτά, άμεσα, ρεαλιστικά και υπαινικτικά μας φέρνει στο αιώνιο ερώτημα: Τι είναι έρωτας;

σε όλα τα βιβλιοπωλεία

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΠΑΤΑΚΗ: ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 65, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ. 210.38.11.850
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ. 210.38.31.078
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ν. ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ 122, 563 34, ΤΗΛ. 2310.70.63.54-5